

ROZSUDOK V MENE S. REPUBLIKY

Najvyšší súd S. republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Zdenky Kohútovej, v právnej veci žalobcu **U. B. S. a.s.**, Š., X., IČO: X., zastúpeného JUDr. O., advokátkou, P., X., proti žalovanému **S. Z., Š. Š.**, X.,

IČO: X., zastúpenému JUDr. M., advokátom, D., o určenie povinnosti plniť zo záručnej listiny, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. septembra 2002 č. k. 61 Cb 15/99-112, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. septembra 2002 č. k. 61 Cb 15/99-112 **potvrďuje**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet právneho zástupcu 3597 Sk náhrady trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 5. septembra 2002 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že podmienky stanovené v záručnej listine z 31. júla 1991 v znení dodatku č. 1 z 9. novembra 1992 boli zo strany žalobcu splnené a žalovaný je povinný plniť podľa záručnej listiny v zákonnej lehote.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca nespĺnil všetky podmienky záručnej listiny, nedošlo k realizácii pôvodného predmetu záložného práva a neoznámil zmenu predmetu záložnej zmluvy, ani si nevyžiadal predchádzajúci písomný súhlas žalovaného.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd S. republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa rozsudkom zo dňa 13. októbra 2003 potvrdil, žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Krajského súdu v Bratislave súdny poplatok 500 000 Sk. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca ani v odvolacom konaní nepreukázal opodstatnenosť svojho tvrdenia, že podmienka plnenia zo strany žalovaného až po realizácii všetkých istôt bola dodatkom č. 1 zo záručnej listiny vypustená, ani nepreukázal, že splnil všetky predpoklady na plnenie z bankovej záruky. Uviedol tiež, že žalobca v odvolacom konaní vyčíslil nárok na plnenie, čo však odvolací súd nemohol považovať za zmenu návrhu, pretože výsledky dovtedajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.

Proti tomuto rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. januára 2004, podal mimoriadne dovolanie Generálny prokurátor S. republiky, o ktorom rozhodol Najvyšší súd S. republiky ako súd dovolací rozsudkom z 26. októbra 2005 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za nesprávne považoval jeho rozhodnutie predovšetkým v tom, že nerozhodol o zmene návrhu, čo malo za následok, že o veci rozhodol bez toho, aby bol procesne správnym spôsobom vymedzený predmet konania. Okrem toho, v konaní nebola vyriešená otázka naliehavého právneho záujmu, a ani žalobca v žalobe ani v neskorších podaniach neuviedol, v čom spočíva jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Z tohto dôvodu sa ani dovolací súd nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia a opodstatnenosťou dovolacích dôvodov, ktorými sa rozhodnutiam súdov vytýkajú nesprávne skutkové závery a na nich založené nesprávne právne posúdenie veci. Uvedené pochybenia zakladajú dôvodnosť dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. c/, d/ OSP a boli dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd S. republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP na nariadenom pojednávaní podľa § 214 ods. 1

OSP za prítomnosti oboch účastníkov a postupujúc v intenciách zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu predovšetkým rozhodol o návrhu žalobcu na zmenu petitu, ktorý uplatnil v odvolacom konaní dňa 8. októbra 2003. S odkazom na ustanovenie § 95 ods. 2 OSP odvolací súd rozhodol, že zmenu návrhu nepripúšťa, pretože výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, pretože predmetom konania na súde prvého stupňa bola určovacia žaloba, takže súd sa výškou prípadného žalobcovho nároku vôbec nezaoberal. Odvolací súd uznesenie vyhlásil na pojednávaní a po jeho právoplatnosti pokračoval v odvolacom konaní o pôvodnom návrhu.

Súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu pred posúdením vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa zaoberal sa najprv existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako podmienky prípustnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ OSP. Zákon naliehavý právny záujem priamo nedefinuje, ale ak nevyplýva priamo z návrhu, súd ho v konaní zisťuje výsluchom navrhovateľa. Podľa ustálenej judikatúry súdy akceptujú názor vyslovený v Zborníku stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR 1970 – 1983 (Zborník IV), vydaného Najvyšším súdom ČSSR, Praha 1986, kde na str. 176 je príkladmo uvedené, že „naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, jestvuje najmä vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo, ak by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým“. Obmedziť sa na toto konštatovanie, len z neho vychádzať, prípadne ho rozvádzať, by bolo nesprávne, i keď všeobecne pokrýva najviac prípadov vytvorenej definície naliehavého právneho záujmu. Napríklad účastník zmluvy, ktorý podľa nej dostal všetko, čo dostať mal, a nie sú splnené podmienky na odstúpenie od zmluvy, nemá naliehavý právny záujem na vyslovení takejto zmluvy za neplatnú. Rovnako v prípade návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáha vyslovenia určitého právneho názoru a druhý účastník s návrhom súhlasí, pritom si môžu vec vybaviť mimosúdne, nemožno povedať, že tu existuje naliehavý právny záujem a taká vec na súd nepatrí.

Žaloba domáhajúca sa určenia podľa § 80 písm. c/ OSP nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ OSP. Platí to aj v tomto prípade a uvedomil si to zrejme aj žalobca, keď pôvodný

petit žaloby, ktorým sa domáhal určenia, že podmienky stanovené v záručnej listine z 31. júla 1991 boli zo strany žalobcu splnené a žalovaný je povinný plniť podľa záručnej listiny, navrhoval zmeniť tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu poskytnutej bankovej záruky istinu vo výške 12 600 000 Sk s príslušenstvom. V prípade žaloby na plnenie by bol súd platnosť záručnej listiny posudzovať ako predbežnú otázku. Keďže teda žalobca v konaní nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorá je nevyhnutnou podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby, odvolací súd bez toho, aby preskúmal žalobu po stránke vecnej, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby potvrdil podľa § 219 OSP ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu. Žalovanému vznikli trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia, ktoré si vyčíslil v zákonnej lehote vo výške 90 504 Sk za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom) podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. V prípade určovacej žaloby však treba odmenu určiť podľa § 11 ods. 1 cit. vyhlášky, čo znamená, že za prevzatie zastúpenia patrí odmena vo výške 1260 Sk a za účasť na pojednávaní 1465 Sk, t.j. spolu 3243 Sk (vrátane DPH) a paušálna náhrada 1x164 Sk a 1x190 Sk, takže trovy odvolacieho konania predstavujú celkom 3597 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 5. marca 2008

**JUDr. Jozef Š t e f a n k o, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: